

DẠY VỢ...!

Cảm ơn tác giả Bài thơ hay quá đầy tính nhân văn và đạo đức làm người ❤️

Ngồi xuống đây anh nói vợ nghe.
Đừng cãi nữa để mình mang thêm tội.
Sống ở đời phải biết đâu nguồn cội.
Kính ông bà là để đức cho con.
Rồi mai đây khi cha mẹ chẳng còn.
Lấy ai để sớm hôm mình chăm sóc.

Nhìn đi ảnh thương mẹ rồi bật khóc.
Hối hận vì chẳng trọn đạo dâu con.
Mẹ già rồi đâu còn thuở vàng son.
Đừng chấp mẹ mà tội thêm em nhé.
Đừng để bụng những lời nói của mẹ.
Tuổi già thường lắm cảm lắm em ơi..!

Mẹ giờ đây đã gần đất xa trời.
Còn trẻ đâu để mà mình mẫn nữa.
Cả một đời mẹ chạy ăn từng bữa.
Củ sắn củ khoai anh khôn lớn nên người....!
Giờ đây mẹ đã gần tuổi mười mười.
Thường người già có phần hơi dơ bẩn.

Phận làm con chúng mình nên kiên nhẫn.
Chớ buông lời nói mẹ mà sai thêm.
Mất mẹ mờ vì mất ngủ hằng đêm.
Nếu vụng về em nên cầm tay mẹ.
Sao đứng nhìn rồi buông lời nặng nhẹ....!
Con chúng mình có học được gì không...?

Em đã yêu và lấy anh làm chồng.
Thì mẹ của anh cũng là mẹ em, em nhé.
Mẹ không sinh và nuôi em từ tấm bé.
Nhưng là mẹ anh và bà nội con em..!
Hãy tịnh tâm ngồi suy nghĩ lại xem.
Rồi mai đây mình cũng già như mẹ.

Nếu con mình chúng buông lời nặng nhẹ.
Mình có buồn có tủi lắm hay không ?
Bởi cuộc đời tựa như một dòng sông.
Chảy quanh co rồi ra dòng biển cả.
Đừng để khi mẹ nằm trong đất đá.
Mới thấy mình có tội với mẹ cha...!
(st)